

Ч-1(21) Зальцбург. РІЗДВО ХРИСТОВЕ, 7 січня 1946 р. Рік ІІІ

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ!

БОГДАН ЛЕПКИЙ

ПІД ЯЛИНКУ

ГОРЯТЬ СВІЧКИ, СИНЯВИЙ ДІМ
СНУЄТЬСЯ ПОПІД СТЕЛЮ, —
ДУМКИ ТВОІ БІЖАТЬ ЗА НИМ,
У БАТЬКІВСЬКУ ОСЕЛЮ.

СПІШАТЬСЯ, БО ДАЛЕКО ІМ,
ДАЛЕКО, БРАТЕ, ДУЖЕ,
ПРИБІГЛИ... БОЖЕ! ДЕ НАШ ДІМ?
ЛІШЕ КОЛЯДКА ТУЖИТЬ.

ЛІШЕ КОЛЯДКА ТА САМА,
І ТІ САМІ ЗВИЧАЇ.
А ЛЮДИ? ЛЮДИ ДЕ НЕ МА,
ДЕ ДІЛISЯ?... НЕ ЗНАЮ...

КОЛЯДКА ЧАЙКОЮ ЛІТА
ВІД ДУНАЮ ДО ДОНУ.
КОЛИ Ж ПРИДЕ ГОДИНА ТА,
ЩО ВЕРНЕМО ДОЛОМУ?

І ДЕ ТОЙ ДІМ, ДЕ НАШ ХОРОМ
НА ТИСОВІМ ПОМОСТІ?
ЧИ ТЕ, ЩО ПРЕДКАМ ВУЛО СНОМ,
ПРИЙДЕ ДО НАС У ГОСТИ?

ЧИ СЯДЕМ, БРАТЯ, ПО ХАТАХ,
ЯК І АЗДИ, ДО ВЕЧЕРІ?
Й ВІДЛОЖИМО ЖУРБУ ТА ЖАХ,
НАДІЇ ВТВОРIM ДВЕРІ?

НЕ ДАРОМ ПІСНЯ ТИСЯЧ ЛІT,
А МОЖЕ Й БІЛЬШЕ, ТУЖИТЬ:
ДАЛЕКИЙ ШЛЯХ, ВЕЛИКИЙ СВІТ,
НЕ ТРАТЬМО ВІРИ, ДРУЖЕ!

з обр. 8 Ладюкі.

БУДЕМО ВІРИТИ!

У Свят-Вечір.

І знову Різдво Христове!

І знову на чужій землі...

Сядемо при свят-вечері й думками полинемо в минулі роки, коли віталі ми цей прадавній, великий празник на рідній землі, під рідною стріхою, прадавнім українським звичаєм, прадавньою українською традицією.

Коли містами й селами Української Землі вільно гомовила кождка, від краю до краю й просторами лунало бадьоре:

„Ой радуйся, земле —
Син Божий народився!“

Радили селами й містами вільні люди, вітаючи себе різдв'яним привітом.

Дорогі, незабутні роки...

Відпорний на найважчі удари й найбільш болючі невдачі та розчарування буднів дух людини, незламний під найбільш дошкульним натиском і найбільш брутальним переслідуванням фізичної сили й моральних тортур, навіть бадьорений цими невідступними елементами кожної борні й змагань за своє власне й спільноти існування й майбутнє — в'яне під ніжним дотиком сентиментальних свяtkових хвилин, коли в душу втискається жаль за минулим, коли серце скимить слогадом втраченого, нещоворотного. Самотність у хвилинах таких переживань, не підтримана інекцією гуртової віри в передходзій характер моменту, — це загроза заломання і того, що найбільш жахливе для людини — зневіра.

Встоятись у таких хвилинах душевих зворушень, не зневіритись і не заломитись — це зберегти себе перед тим, щоб в ім'я добра й майбутнього спільноти не впасті на шляху скитання.

Смутком сповіті сьогодні наші душі. Смуток сьогодні в душах тих, які далеко від нас.

Звернемося сьогодні серцем і душою туди, до тих, які в цей Свят-Вечір особливо рідні й дорогі нам.

Нашию тugoю і їхнім бакуванням об'єднаємося в одну велику, ніким і нічим нероздільну сім'ю.

В ім'я одвічної правди, що терпіти й нести жертви, але не вгинутися може тільки великий народ, а впасти тільки нікчемний — віритимо у Велике Господнє Провидіння. Віритимо, що Вою збереже нас і спасе український народ, як берегло завжди досі й спасло від загибелі.

Бо все ми можемо втратити — віри в Боже Провидіння не сміємо тратити ніколи!

Свідомі нашої великої відповідальності перед нашими рідними, які живуть і втримуються на розбурханих хвилях невблаганої долі тільки глибокою певністю в силу й незламність нашої віри в майбутнє.

Свідомі особливого призначення, яке поклало на нас перед поколіннями Боже Провидіння.

Хай ця віра дасть нам силу перенести важкий біль туги, перетривати дошкульні злідні скитання. Хай дасть нам певність, що воно скінчиться й ми сядемо, як бувало, разом з усіма рідними до спільноти свят-вечері й разом, як колись, радісно й вільно заспіваємо давножданне:

„Нова радість стала“...

З тією вірою вітаємо сьогодні Різдво Христове. — ий.

ЮРІЙ КЛЕН

ПОТОП

1

Коли, Господнім гнівом вищерь налита,
Перекипала чаша, яку мав
Пролити ангел кари, наказав
Бог Ноєві ковчега спорудити,

Лоші нещадні день і ніч неситий
Поїли глиб Круг сонця пригасав.
Все скрізь було — як рівний, плаский став,
І щезли гори, хвилями розмиті.

А корабель у тріскоті гримниць
Спокійно плив, зберігши від негоди
В осмоленім нутрі звірів і птиць,

Що мали, стрівши в дні нової вроди
Відродження благословення мить,
Життям безсмертним землю заплідніть.

2

Так ми над мертвими просторами рок в
Гливем. Затоплені міста під нами
Із замками, воротами, церквами,
Багряний вечір їхній доторів.

А незнищена спадщина віків
Під мертвими, шклянimi небесами
Кудись пливе порожні морями
В ковчезі, гнанім подувом вітрові,

В якім ми бережем скарби забуті
І крізь лобу страшних, великих кар,
Ми несемо нещадкам вічний дар.

Дар невмирущої краси: всі чуті
І нами бачені лиха століть,
Щоб людську думку вдруге запліднить.

Грудень, 1945.

ПРОВІД УКРАЇНСЬКОГО ЦЕРКОВНОГО й ГРОМАДСЬКОГО ЖИТТЯ НА ЧУЖИНІ, ЗЕМЛЯКІВ ПОЗА МЕЖАМИ РІДНОГО КРАЮ в ЕВРОПІ, ЗА ОКЕАНОМ і НА РОЗСЕЛЕННІ в ЦІЛОМУ СВІТІ, УСІХ УКРАЇНЦІВ, ЯКІ ЄДНАЮТЬСЯ, ЖИВУТЬ і ТЕРПЛЯТЬ для ВЕЛИКОЇ ІДЕІ, ВИДАВНИЦТВА й РЕДАКЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ ГАЗЕТ НА ЧУЖИНІ, НАШИХ СПІВРБІТНИКІВ і ЧИТАЧІВ ТА БІЛОРУСЬКУ й СЕРБСЬКУ ГРОМАДУ в АВСТРІЇ ВІТАЄМО З

РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ!

РЕДАКЦІЯ „НОВИХ ДНІВ“ і „ОСТАННІХ НОВИН“.

МІСТЕРІЯ РІЗДВА ХРИСТОВОГО

1945 ріт тому в маленькому містечку римської провінції, що йде називається, сталася подія, яка по своєму значенню не має собі рівної в історії людства. У звичайній клуні, в яслях, де худоба єсть пашу, в бідній родині за заретського столяра Іосифа народився син, названий Ісусом. Надзвичайні знаки і на небі і на землі проповідували надзвичайність події. З'явилася зірка на небі, дивної сили і краси, яка тим людям, що простували до Вифлеєму, шлях показувала. Диані люди, з різних кінців світу, спішили поклонитися жвонародженню дитині: царі кочових племен з багатими дарами, мудреці азійські — волхи, в дивних уборах, дивною мовою говорячи. Ішли до Вифлеєму і бідні пастухи, що пасли свої стада на окотині пасовищах.

Не тільки Месію, якого проповідували пророки, вітали в цій дитині природа і люди. Не тільки Новому Пророкові, що має дати нову науку змученому людству, прийшли поклонитися і вбогі пастухи, і мудрі волхи. То прийшов на землю, прийняв плоть людську Сам Бог, в Особі Свого Єдинородного Сина, прийшов, щоб спасти людство від гріхів і зічної загибелі.

Кажуть, що це — легенда, міт, створений людською буйною уявою. Але яку силу ця легенда мала для цілої наступної історії людства, коли сотн. мільонів людей прийняли цю легенду, як основу своєї релігії. Коли ціла культура людська

властувала і тягнеться справедливо іменуватися «у чистою християнською! Коли аві страшні переслідування в перших віках християнства, аві розкохи, пі боротьба в лавах самої християнської церкви, аві утворення окремих обрядів і сект не змогли зломити, аві захитати саму силу й основу християнської віри, як такої: віри в Христа, Сина Божого, що народився і приніс нам вічне спасіння. Не захитали і не послабили притягільної сили християнської релігії аві розвиток природничих наук, що намагався відкрити нам таємницю життя, аві пов'язаний з цим розвиток раціоналізму та ateїзму. Бо таємниця життя і лишається таємницею, і то дчій розуму мусить покірно скиняти чоло перед вірою.

Не заломала християнство і спроба перемогти релігію силою, спроба, що П хотів здійснити воїовничий матеріалізм, користаючи з державної сили однієї з наймогутніших держав світу.

Отож, ве легенда це і не міт, що створила людська фантазія. Забідана і заслаба вона для цього.

Ми, християни, віримо й визнаємо твердо і непо-членно, що в тому процесі, який тягнеться з незапам'ятіх часів з якоїсь нездіомої для нас далечини і прадавності, який ми звемо історією людства, — в тому процесі, якраз 1945 років тому стався момент переломний, сталася подія єдина і неповторима. Бог дійсно зійшов на землю, щоб

дати людству те, що воно найбільше прагнуло: аві, в те, що є сучасне земні життя не кінчиться життям людів, що смерть не є непереможна і що людству очікує в майбутньому Царство Небесне не від меж цього. Е. Г.

Б. Олександров

3 цикло «Голубі вечори»

Удалому задумано глядіши...
С. Горянський.

1.

Ти вдалому задумано глядіши
І вільшаць поєлько перед зором
Чудовий сад, і боле, і комиш
Над пlesом вод, де мріють осомора...
Хай це була воротка світа мить,
Ta чудо-сон розійти не може...
Мине день, і зблево щемить
Твоя душа самітка і тривожка...

2.

Ти в лавцюхи закута, рідна мово,
А над усім — недоля, лихо, таїн...
Ta збережу гаряче вільче слово
І не піду в Калосу на покій...
Нехай і так. Минули дні війни
І на землі хоч напис „рай“ паклей!..
Ta хоч земля здавалася спокійна,
„А все ж таки“... — сказав був Газей...

3.

I продзвенять крізь морок даїв і меї
Мої пісні, у бурях долі куті,
I може ти у звуках Іх найдеш
Огонь душі, відраду на розпутті...

Не слюнина кривавих, чорних тем:
З минулих літ мені усе знайоме!
T все мине... I тільки серця щем
Ii понесеш, як згадку, в невідоме...

31. XII. 45. Зальцбург.

В. ДУЛЗІЙСКИЙ

СОН ЗНЯБИЦІА

...Він залишив усе. Взяв тільки, як говорили сусіди, невеликий окраєць хліба, слоїк меду від бджіл власної го-дівті і пляшку березового соку, щоб було чим прогнати смагу.

Взяв і пішов...

Чужі люди, грабуючи хатнє добро, знайшли за образами в скрутку березової кори списаний аркуш паперу. Письмо було чистим, урівноваженим, літери — чіткі, виразні. Дивився і думав: людина писала, сгараючись, ніби в пам'ять вікам залишала слono. I поклала не аби-де, а за образами праці славетних майстрів своєї землі: за образом суцільної фігури Христа з піднятюю для благословення правою рукою і круто згиненою-блакитною державою — земною кулею — в лівій, і за образом композиції на тему змагання арх. Михайла з чортом...

Вгорі на тім аркуші було написано: «Сон Знябіціча»...

...Праділ Лукаш взяв мене за руку і підвів до вікна:

— Бійся Бога, правнуче, і не гніви мені крові! — глухо сказав він, показуючи на великий розквітлий сад. Хто дозволив цим людям глумитись над Божими дарами? Хіба не обливається кров'ю твоє серце, коли бачиш, як валяється під сокирою на грішину землю повні життя і соку міцні молосії дерева? Кайся, мій правнуче!

Праділ дав мені в руки невеликий образ Христа і наказав стати на колін.

— Молися! Душа твоя знайде мене в пушці, коли буде достойна того, — сказав і зник.

Молитва заповнила й опанувала всю мою істоту. Я не бачив і не відчував самого себе. Не відчував навіть свого глибокого дихання. Не істота душу, а душа, здавалося, огортала мою істоту

— така неземна відчуvalась легкість. От-от змахнє невидимими крилами возважене ваги тіло і понесе душу в прозору блакить, туди, де у віковічності згоді і слухливості, нечутво і таємничо обходять свої орбіти мільярди величезних розгаданих і нерозгаданих ще розумом людним небесних тіл.

Ще одна молитва, ще... і душа моя в густій вільготності хмар. Іх дрібненькі краплі свою холодною пекучістю вивели тіло з рівноваги, і, з шумом прорізаючи повітря, зечу, зазвалося в якусь темну безодню. Перед очима зягоядалися рожеві кола.. Простори заповнила тамносіра смуга болота, потім глухо згушміла пуша. Розкривалося якесь дивовижне царство: почали виступати нечуті і небачені величезні дерева, якісі безголові і голобокі люди, довгохвости червонокрилі дзибати птахи і чорні смертоносні сини. Несподівано все це наблизилося і втретіло свої попередні форми.

С. Ордівський.

БУНТ РОЗУМУ

Англійські журнали цілком серйозно задумуються над епідемією Європи. Бо Європа, а за нею цілий світ поважно хворіє на недугу, яку вже точно з'ясовано хоч не знайдено ще на неї ліку. Звегіться ця недуга — забріханість.

Цілий світ є забріханий. Ми знаходимось — як кажуть поважні вчені — в якомусь дурмані забріханості. Однаке, прошу не змішувати забріханості з брехнею. Брехня існувала, існує й існуватиме завжди, як довго існує правда; брехня — це засіб, виправдання, викрут, підступ, оборона; забріханість — це дурман, що його розсіває брехня, дурман діє міря небезпечний, що людина змішуве поліття правди й брехні й вірить в те, про що знає, що це неправда, а заперечує те, про що знає, що це ясне і зрозуміле.

Епоха забріханості почалася після першої світової війни. Саме найвищий стан її розросту переживаємо сьогодні. Сьогодні кидається серйозні клічи, в здійснення яких ніхто не вірить — і всі поважно хитають головами, впевнюючи в їх швидке здійснення. Дискутується над фантастичними проектами, які — про це всі знають — проектами її залишаються, і взаємно впевнюють себе, що це наскрізь життєві проекти. В часописах на різних мовах читаємо славослові і запевнення дружби просто міжпланетного характеру, всі знають, що ні автори, ні читачі в це не вірять, хоч усі взаємно на-

випередки впевнюють себе в широті цих запевнень.

Дурман забріханости опеленує цілий світ, огорнув усе суспільне життя, помагає втискається в клітини родинного життя.

Кажу г, що бацила забріханости знайдена, тільки держать її в таємниці, поки не буде знайдено відповідно приготовленний протилік.

А лік цей — бунт розуму. Коли в Європі збунтується чистий розум, вона стане здорована

В. Скорупський

РІЗДВО

Сміється зірка,
Шле чар кругом.
Радій, Марія, —
Містом, сетом...

А під дверима
Ждуть з колачем.
Ніч сипле снігом,
Вітром пече.

Враз заясні —
Весь світ приклик.
Вийшла Марія, —
Бог на руках.

Р. Сенечільський.

Театралізація життя

Колись — коли не було ще декорації в театрі — перед сценою вивішувалася картка паперу з написом: "LIC". І глядачі знали, що для це в лісі, хоч на сцені були звичайні дошки і ні знаку є ось лісу. А за

хвилину на новій картці паперу був знову напис: „королівська спальня“. І глядачі знову зовсім не вражали те, що ліс і королівська спальня цілковито між собою не різнилися — їхня уява створювала те, що було потрібне.

Один з чужомовних часописів, що виходять тепер в Італії, твердить, що саме таку театралізацію життя переживаємо тепер ми. Ціле наше суспільне, а то навіть дрібничково — родинне життя є зтеатралізоване. Торговля, промисл, література, мистецтво, політика — все це тепер є зтеатралізоване. На всіх наших колишніх поняттях, на всіх наших ідеях стоїть прибита картка паперу. А поза нею — наша уява.

Безумовно — є в цьому велика доза правди, правди настільки, що всі наші поняття, всі наші ідеї ми мусимо піддати локальні переоцінці. І чим скорше це зробимо, тим скорше станемо в перших рядах будівничих нового світу. А незалежно від нас, незалежно від реїків, якими котиться наше сучасне життя, більша частина

УКРАЇНСЬКОМУ КОМІТЕТОВІ,

всім мешканцям нашого табору, співпрацівникам, адміністрації його з нагоди Різдвяних Празників

ВЕСЕЛИХ СВЯТ І ЗДІЙСНЕНИЯ МРІЙ ВДРУГЕ ЇХ СВЯТКУВАТИ ПІД НІДНОЮ. ВЛАСНОЮ СТРИХОЮ БА ЖА Є

Команда Табору ч. 2
LEXENFELD 4

Христос Родився!

риштовання старого світу гніє щораз більше. Булава нового світу, який розростається поволі, невідома ще нам і далека. Але від нас залежить, чи та картка паперу, за якою криється наш уявний світ, буде довго висіти над сценою нашого життя, чи зникне вона, даючи нам можливість розгорнутися на правдивій сцені які створимо ми не тільки за допомогою уяви, але й фізичного чину.

Управа Українського Комітету
в Зальцбурзі

БАЖАЄ

своїм Співробітникам, Управам Філій, Командам таборів, всім Секціям, громадським організаціям і інститутіям та всім своїм членам

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
І ШАСЛІВОГО НОВОГО РОКУ.

EIN WEIHNACHTSGRÜSS an unsere UKRAINISCHEN GÄSTE

Von Dr. Heinrich Felix SCHMID,

Prof. der slav. Philologie
an der Universität Graz.

Viele Ukrainer werden das Weihachtsfest — das erste nach dem Kriege — in Österreich verleben. Wir Österreicher, die wir das Glück haben, das heimatlichste Fest des Jahres in unserer Heimat feiern zu können — viele von uns, die wir Soldaten waren, zum ersten Mal seit Kriegsbeginn — wissen, wie schmerzlich gerade in dieser Zeit des Gefühls des Getrenntseins von der Heimat sich geltend macht. Und wir wissen, dass gerade in diesen Tagen viele unter unserer ukrainischen Gästen nicht nur voller Sehnsucht, sondern auch voller Besorgnis an ihre Lieben in der fernen Heimat denken, von denen seit länger als einem Jahr nichts mehr gehört haben.

Bei solchen Gedanken berührt uns ein wenig das Bewusstsein, dass unter den vielen Zehntausenden von Ausländern, die durch die Kriegsergebnisse nach Österreich geführt worden sind, gerade die Ukrainer, wie wir immer wieder sehen und hören, sich am besten in ihre österreichische Umgebung eingelebt haben. Namentlich die Ukrainer aus Galizien, in deren Herzen zu unserer Freude das Gefühl der Verbundenheit mit Österreich aus der Zeit der staatlichen Zusammengehörigkeit lebendig geblieben ist.

Wir freuen uns, dass so manche tüchtigen Männer und Frauen gerade dieses Teiles des ukrainischen Volkes, der auch durch seinen Glauben mit uns eng verbunden ist, auf österreichischem Boden eine Zuflucht gefunden haben, und wir hoffen, dass diese unsere ukrainischen Gäste durch ihren größtenteils unfreiwilligen Aufenthalt in Österreich in dem Gefühl der Verbundenheit mit uns gestärkt werden — auch wenn wir ihnen unter dem Druck der Lasten der Nachkriegszeit mich immer die Gastfreundschaft entgegenbringen können, die der Veranlagung des

РІЗДВ'ЯНЕ ПРИВІТАННЯ

нашім у райським гостям

Написав: Др Гайнріх Фелікс Шмід,
проф. слов. фільольогії на університеті
в Грацу.

Багато українців проводитимуть свято Різдва — перше після війни — в Австрії.

Ми, австрійці, щасливі зможути святкувати це найбільш рідне свято в році в нашій батьківщині — багато з нас, які були воїнами, вперше від початку війни — знаємо, як особливо в цю пору дає себе відчути почуття розлуки з батьківчиною і ми знаємо, що саме в ці дні багато з наших українських гостей думають не тільки з великою турботою, але й з глибокою журбою про своїх дорож у далекій батьківщині, про яких більш року нічого не чули.

В таких міркуваннях дещо вспокоює нас свідомість, що

КОМАНДА
УКРАЇНСЬКОГО
ТАБОРУ Ч. 1.
— в ЗАЛЬЦБУРЗІ —

БАЖАЄ
Українському Комітетові,
всім мешканцям нашого
табору, співпрацівникам
адміністрації його
Веселих Свят Григорія Христового
та щасливого Нового року.

österreichischen Volkes ebenso entspricht wie der des ukrainischen. Und wir haben den herzlichen Wunsch, dass unsere Gäste einmal gern an die in Österreich verbrachte Zeit zurückdenken mögen, wenn sie wieder eine endgültige Heimat gefunden haben.

Möge das neue Jahr allen unseren ukrainischen Gästen die Erfüllung ihrer Sehnsucht nach einer wirklichen Heimat bringen, nach einer Heimat, in der die heimatlos gewordenen Söhne und Töchter des ukrainischen Volkes alle die grossen und schönen Charakterzüge ihrer Nation voll zur Entfaltung bringen können.

Slava Ukrajinzam!

Союз Українок у Зальцбурзі
ВІТАЄ
З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ
І НОВИМ РОКОМ
всіх Українів на чужині.

серед багатьох тисяч чужинців, яких воєнні події привели в Австрію, власне українці, якими завжди бачимо їх чуємо, найкраще вжилися в їхнє австрійське становлення. А саме українці з Галичини, в серцях яких, на нашу віху, лишилося живим почуття зв'язання з Австрією з доби спільноти державної належності.

Ми радіємо, що такі статечні мужчини й жінки саме тієї частини українського народу, яка також з оєю вірою тісно звязана з нами, знайшли приют на австрійській землі й надіємося, що іхнє, в більшості не добре, вінє перебування в Австрії скрізь в цих наших українських гостех почуття зв'язання з нами. Навіть, якщо ми під давленням тутару післявоєнного часу не завжди можемо викрити ім гостинність, яка відповідає наставленні однаково австрійського, що й українського народу, ми сердечно бажаємо, щоб наші гости могли тут зберегти про чесноти, що вони в Австрії, коли знайдуть в собі свою остаточну батьківщину.

Хай Новий рік принесе всім

Щасливих свят РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і скрізь говороту на рідні землі
БАЖАЄ

В. Ш. Членам і Симпатикам
С. Т. «УКРАЇНА»

Провід.

нашим українським гостям здійснення їхньої тури за справжню батьківщину. За батьківщину, в якій позбавлені батьківщини сини й дочки українського племені зможуть цілком розвивати всі великі й гарні якісні характеристики їхньої нації!

Слава українцям!

■ Ш.

Про службу ідеї і культури

Служити ідеї тільки фразеологією, банальними декламаціями, щоденним бідканням, чи навіть інколи і святочними поклонами, це нітрохи не значить служити їй гідно. Навпаки, це значить нещиро, поверховно ставитись до власних святощів, ба й навіть таким ставленням шкодити їм і зневажати їх. Зрештою, дешеві вияви служби ідеї, скорше чи пізніше, доводять до компромітації її служителів і до упадку самої.

За всякою ідеєю повинні і мусить слідувати такі громадські чесноти, як чин, посвята, а навіть себевідречення. Тоді

ідея росте, манить своєю чистістю, зворушує величчю, свою силою бере в духовий полон що раз то ширші лави своїх подвижників і вкінці, поборовши всі супротивності, віряється в бажані, реальні форми.

Живемо в добі переоцінки, чи радше глибокої кризи всіх дотеперішніх людських духових надбань і вартостей. Здається нам, що в началі всієї мудrosti і всіх порядків на землі стоїть тепер брутальна, фізична сила і бльш нічого. Та це тільки так здається, а в тім, коли б навіть так дійсно було, то це невдічно про минаюче явище. Історія дає нам чудові зразки маловартості і нестійкості фізичних побід і доказує, що повна і трив-

ка перемога може наступити лише тоді, коли вдається комусь завоювати не тільки територію, але особливо душу противника. З душою ж боротись і побідити її, це вже річ найважливіша та звичайно безнадійна. Щоби побідити душу, треба зламати всі ті чинники, що дають противникові внутрішню, відпорну силу, оту силу, яку можна вирвати в нього хіба разом із його життям. А таку дивну, незламну,

Друзів, Приятелів і Знайомих вітає з РІЗДВОМ ХРИСТА і НОВИМ РОКОМ

Іван Тиктор
Інсбрук, Аніштр. 4.
Австрія.

Алесь Салавей

Усё беларускае грамадзянства у Аустрыі,

што з волі лёсу апынулася на чужыне,
шчыра вітаем з днем
Расцва Хрыстовага, з Новым Годам
і жадаем здароуя і сілау у справе
зьдзяйсьнення сваіх ідэалау.

БЕЛАРУСКІ КАМІТЭТ У ЗАЛЬЦБУРГУ

(Докінчення з 3 сторінки).

І знову темінь і пустка... Іду в не-відомому напрямку. Іду пам'омацкі. Ілю відчуло пекельну гаряч: з землі виросли розпечены дочервона залізі стовпи, а біля стовпів — золата стежка-опаска...

Іду, огорнутый у мантію слави. Іду же один. Повільною священною ходою ведуть мене по золотій опасці свого бороді задумливі апостоли. Одна підіймається вгору і перетворюється в золотий обруч на високій стрімкій горі. Над горою — як рукою подати — засягніце сонце. Ось вно з легкістю пушинки спадає з вінчими на срібному щиті чорними літерамі просто на мої долоні:

„Хто з пів-сотні разів обнесе мене, дуччи золотим обручем навколо гори, подолає ревучі спади горівих потоків — не впаде в приманливий вир ненасильно-бездонного моря внизу гори, той здобуває вічну славу і ніколи не зашкість лиха його нащадків!“

Очі мимоволі зирнули на піністі заміні виру, а в уках задавіло: „Смерть життя не поправши, смерть не минеш!“ Апостолів вже не було. Переборюючи потоки, сам набігався

до останнього кругу... Густа хвіля вітру почала згинати голову. Сильно захитався золотий обруч. Шукаючи рятунку, я вхопився руками за гострі виступи скель. Задріжали стиснуті жахом груди, а на очах виступили гарячі слози. Замість сонця на долоні дівої руки забилось ніюче скрива ле-ше серце і після трьох сильних ударів пульсу промовило.

— Не губи мене, Знябіці! Я вірвався з твоїх трудей... Бачиш рідну кров? Вона хіче жити... Не давайся в руки смерти!

Перемагаючи силу густого вітру і змертвівши всім тілом, я підвів голову до блакітного неба і з останніх сил крикнув: „Рятуй, Боже, душу грішного Знябіці!“

... В глибині прастарої пущі, біля виневрнутого бурею могутнього дуба пластиом лежала людина. Її голову покривало махните корінням скаліченого дерева. З новеликого асипу стирчав гібоко забитий осикозий кіл, густо обкрученій колючим дротом. На землі, біля самого кіла, лежа і тринадцять в хтів чортоглоху.

Отямившись, в тиждіні смерте ынх

судорогах, людина ледви-ледви промовіла:

— Я поставив... пам'ятник злій силі... нечистого духа... Бачиш... які міші коре... не врятували... могутнього дерева...

Я прикладя перед тілом небіжчика. Передо мною з'явився образ Христа і міцна постать прація Луїша:

— Бачу, правнуче, що серце твоє не споганене і душа не продаеться нечистому... Сяд загоіть рани і зацвіте... зацвіте!.. Живи, але пам'ятай святі слова і передай братам:

— Життя поїравляється смертью! — сказав і пішов. Я почув гуркіт грому і побачив червоні язинки полум'я.

Це котилася ревуча буря...

Після цих слів під текстом було таке: „Записав чуки свої душі і залишив з наказу праціда на пам'яті людям Віталій Знябіціч з-під Птичі“...

Лерле лав з білоруської мови Б. Ол.

Згоди Різдв'яних Свят та Нового Року майсердечніші побажання

Високошановним П. П.
Ред. П. С-му, Г-ву, Б. Г-му. Інж. Ч-му,
сот. Б. Г-му, і л-рам О-ким в Праметі.
шле І. К-иш.

(Докінчення з 6 сторінки).

внутрішню силу дає йому передусім — його культура.

Стара і багата наша українська культура, своєю безсмертною красою і силою вона чарує навіть найвибагливіших чужинців і їй, тільки їй, завдячуємо наше фізичне та моральне збереження серед страшних лихоліть. На ґрунті нашої окремішньої культури зродилася і виросла окрема ідея. І знаємо: росла наша культура, кріпала її наша ідея, занепадала наша культура, ниділа її наша ідея. Такий уже панує закон у духовій сфері і його нікому ніколи не змінити. Тому служачи нашій культурі, служимо рівночасно нашій ідеї і навпаки. Важко тільки, щоб ця служба була щира й же твердна, а „прочая приложиться“ нам.

В нашій трагічній Одисеї двигаємо з собою прерізні тягарі, та найцінніші з цих усіх тягарів — це скарби нашої культури і яка б не була дальша наша доля, ці скарби понесемо з собою, бо знаємо, що не буде їх, уточено в чужих морях і безсідно пропадем. Тому з великою повагою треба нам ставитись до всіх носіїв, працівників нашої культури, бо вони не тільки що зберігають, але серед найтяжчих умовин тихо, без скарги, ще й збагачують її. Зокрема ж не можна забувати, що ріст культури є залежний від матеріальних вкладів у неї, для того всі, кому не байдужа наша дальша доля з нагоди свят внесуть вої щедрі датки на Фонд Української культури.

Беріть приклад!

52 українці з табору в місті Райча, б. Lambach, Frauenlager Camp 1012 зібрали на Фонд Української Культури 661 австр. шілінг.

Зібрані гроші внес до каси У. К. уповноважений кольонії п. Іван Слюсар.

Всім друзям і співробітникам бажаю Веселих Свят і сповнення наших заповітів мрій в Новому році — Юрій Пундик.

СВЯТОЧНІ ПОБАЖАННЯ УНРРА

Я з усіми працівниками УНРРА, які є при таборах переселених осіб, складаю усім переслідуванням українцям і тим, які опинилися поза рідною землею, найсрдечніші побажання в день РІЗДВАХРИСТОВОГО та з нагоди НОВОГО РОКУ.

Хай слідуючий рік буде для Вас більш щасливий, та хай усі з Вас перед слідуючими святами вже знайдуться в бажаних собі і щасливих сторонах.

Наши серця і наши думки є і завжди будуть в Вам, де б Ви не опинились.

CAMP LEXENFELD

6. I. 1946 р.

В. Л. ШЕЙПАРД

Директор УНРРА

Відділ 323.

UKRAINICA

В різдв'яному числі зальцбурзького органу OVP «Salzburger Nachrichten» надрукований нарис-спогад про гуцулів на канві одного фрагменту з перебування гуцульської делегації у Відні в 1908 р. з нагоди 60 роковин володіння цісаря Фраца Йосифа I п. я. «Kaiser Franz Josefs rote Hosen. Der alte Kaiser und die „Tirolen des Ostens“».

З НОВИХ ВИДАНЬ

Рухливе видавництво І. Тиктора випустило знову два актуальні видання:

«НОВИЙ УКРАЇНСЬКИЙ КОЛЯДНИК» — Збірка колядок і щедрівок, Інсбрук 1945. Окладинка й ілюстрації роботи М. Лев.

«СТИННИЙ КАЛЕНДАР» на 1946 р. Вінета й мистецьке оформлення, М. Лев, Інсбрук. Ціна 2 ш.

Уесь дохід з розпродажі календаря призначений на Український Червоний Хрест.

Веселих Свят
Різдва Христового та щасливого
Нового Року
всім співпрацівникам Українського Комітету в Зальцбурзі, та його філій всім Секціям Комітету та Установам, Командам Таборів, ч.: I, II, III та їх працівникам як рівнож усім Українцям Зальцбурзької області бажає

Др. Юліян Налисник
Голова Українського Комітету
у Зальцбурзі.

ВІД РЕДАКЦІЇ

Тих Шановних Авторів, які надійшли нам матеріали до різдв'яного числа „Нових Днів“ і які не вміщенні з технічних причин, просимо відбачення. Ці матеріали використаємо в чергових числах наших газет.

Ми, колишні українські політичні в'язні німецьких концентраційних таборів і тюрем у Швабії з нагоди свята ХРИСТОВОГО РІЗДВА

та НОВОГО РОКУ пересилаємо українському громадянству Австрії щирі побажання всього найкращого та спілки моральної сили, яка була б запорукою нашого літнього майбутнього.

Ми є певні того, що разом з усім українським громадянством на чужій самовіданою позитивною роботою і гідно поставою досягнемо тих прав, на які заслуговує український народ.

Філія ліги українських політичних в'язнів в Августбурзі.

МІЖНАРОДНІ СПРАВИ

Великобританія і балтійські держави

Лондон, 5. 1. (АНД). Ройтер повідомляє:

Офіційне устягнення теперішніх кордонівsovєтських республік Латвії, Литви й Естонії вsovєтському декреті, який визначує виборчі округи для майбутніх виборів, зробило знову актуальним питання визнання нового становища балтійських держав Англію і США. В офіційному ставленні Англії, яка не визнає праєння втілення цих областей до Sovєтського Союзу, не змінилося досі якого. Пояснені кола в Лондоні не вірять, що Англія зрезигнує в найближчому часі зі свого становища. Коли це питання буде поставлене знову на дипломатичному шляху, ще не можна передбачити. Але найбільш правдоподібно воно буде висунене при нагоді мирного договору з Німеччиною, коли буде устягнений східний кордон Німеччини. Евентуальне визнання втілення балтійських держав до Sovєтського Союзу мабуть не вплине на англійське ставлення до поверту балтійців. Правдоподібно буде дотримана засада, що примусове повернення торкається осіб, які перед вереснем 1939 р. були громадянамиsovєтської держави.

Різдв'яні побажання

В імені мешачців III-го табору, з нагоди СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО приносять сердечні поздоровлення і бажають далішої успішної праці на користь громадянства П. Голові, всім членам Українського Комітету, п. п. Керівникам секцій та всім співробітникам —

Команда III-го табору
і Культурно-Освітня Секція.

З нагоди

ХРИСТОВОГО РІЗДВА
пересилаємо найщирійші побажання для всіх Друзів в таборах полонених та переселенців.

Полонені в Ебензее

Найщирійші побажання в день
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
всім друзям і знайомим на чужині шле

Борис Олександров.

Володимирові дудзіцькому,
білоруському поетові і редакторові в день **РІЗДВА ХРИСТОВОГО** та його народин найщирійші побажання шлють

його ДРУЗІ

Українським полоненим по таборах і шпиталях, Рідині, знайомим і землякам — усіх благ з днем Христового Різдва бажає

о. Василь Стебельський
Альтгайм О. Е.

Головному Редакторові
„Нових Днів” і „Останніх Новин” в признанні його небуденічих заслуг в ділянці творення української преси в день **РІЗДВА ХРИСТОВОГО** найкращі побажання шле
Група читачів з I-го табору.

З Різдвом Христовим
найщиріші побажання п. МИХАЙЛОВІ
БАЛАНДЮКОВІ шле
Геня Луцівна.

У Святвечір Томік, будемо пам'ятати про Тебе й Батьків. Господь хай здійснить у Новому Році усі Ваші побажання,—
Н. М. Л. і Г.

З днем найбільшого українського съята

РІЗДВА ХРИСТОВОГО і НОВОГО РОКУ вітаємо шановного голову літер.-мист.-наукової секції професора Євгена Гловіцького. Бажаємо в Новому Році бачити шановного професора на праці в Золотоверхій Столиці, всіх Українських Земель — Києві.

Провід Літературного Відділу
Петро Волиняк,
Мокола Чупка.

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ
всего наркращого та здійснення мрій
П. д-рові СТЕПА ЮЗІ
САМБІРСЬКОМУ

Степана Луцівна.

З великим святом Христового Різдва вітаю свого хрещеника Миколу Працюка таож його батька Слєксія і маму Катерину Бажую Вам довгих та щасливих років життя.

Леонід Овсійчук

Сердечні поздоровлення з Різдвом Христовим на далекій чужині від щирого серця надсилаємо проф. Рудевському з дружиною.

Родина Штейнау.

Волиняка Іегра, письменника — у свято Різдва Христового в таю і бажаю в'ого найкращого та успіху в праці на ниві літературній і громадській. — Мистець-маляр Г. Радченко.

Бориса Олександрова, поета з нагоди свята Різдва Христового вітають повним надії приявітом і бажають успіху в творчій праці та здійснення мрій — Земляки

Войцеховський Ярослав та Ольга Мельник засилають побажання чеселих і радісних Свят Родинам у Кремсмістру. Особисто молодій одруженій парі. Христос Рождається!

З нагоди Різдва Христового щирі побажання Всч. о. Баїкові Іванові і його Родні засилають А. А. Зміт.

Усім Своякам, Друзям і Знайомим у Краю і розсіяним по цілому світу съяточні побажання з нагоди Різдва Христового шлють Марія, Микола Галушки, Зальцбург, Camp Lexenfeld 4.

Дорогому Пузкові бажаємо багато сил! — Г. з Цами

Від широкого українського серця мігаємо з Різдвом християнським Шановних Працівників UNRRA, кервників Українського комітету та команду Табору ч 2 — Мешканці 9 бараку Т. ч. 2

Степанові Слівінському в день його іменин сердечні побажання шлють товариші по праці.

Радісних та веселих свят Різдва Христового та багато успіхів у Новому Році, бажаємо всім замовникам Мистецької майстерні Зальцбург, Лексенфельд 21.

Рідині, Товарищам і Знайомим щасливого Різдва Христового та щасливого Нового Року пересилують Галина, Осип і Тетяна Бойко. Zell am See Postplatz 19, 1, Land Salzburg.

Усім Друзям і Знайомим щирі побажання з нагоди Різдва Христового шлють Ів. і Мих. Книші, Зальцбург.

Складаю щиру подяку незнаній особі „Зірка” за день святого Миколая. М. С.

ОГОЛОШЕННЯ

ШУКАЮ сина Ореста РУДНИКА, нар. 14. 2. 1921, Львів, учень гімназії в Коломиї. В березні 1945 був у Висхкові (Vyschkov) коло Брна на Моравах. Просимо повідомити: Rudnyk Sepp und Maria, St. Georgen — Pfarrhoff, Post Gries in Pinzgau, Land Salzburg.

ГАННУ ЧЕРІНЬ шукає брата Хто знає місце його перебування, просимо повідомити Секретаріят Редакції.

МІЗУР РОМАН з Бережан шукає Гулу Оліпу, Вишнівську Ольгу, Дувнівського Романа, Глобовицьку Зоню, Яремак Наталку, о. Гураля, Чучмана та Мельник Сеню. Повідомити: Roman Misur, Seeboden (Kärnten) Seebrücke 3.

ШУКАЮ брата ФАРИНИЧА РОМАНА, остатньою перебував коло Bochum Schwerte (Ruhr) Freischütz Hölderstr. 131. Повідомити на адресу: Farynycz Stefan, Ukrainisches Komitee Salzburg, Lexenfeld 21.